

Boligministeren har over for boligudvalget givet udtryk for, at det må forudsættes, at der i de ejendomme, hvor der i medfør af § 7, stk. 3, meddeles forbud mod benyttelse af bygningen efter udløbet af en frist, der ikke må overstige 6 måneder, ikke sker genudlejning på »midlertidig kontrakt« efter reglerne i saneringslovens § 55. Dels forekommer det uforsvarligt midlertidigt at lade personer flytte ind i en ejendom, der er så brandfarlig, at man ser sig nødsaget til at lade den rømme inden for så kort en frist, dels vil genudlejningen kunne sinke rømningen og dermed nedrivningen af bygningen.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets, socialistisk folkepartis og venstresocialisternes medlemmer af udvalget) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) er enig med boligministeren i de principper, som ligger til grund for lovforslagets fremsættelse, idet man finder det nødvendigt, at en række ældre beboelsesejendomme brandsikres. Mindretallet ønsker imidlertid loven udformet, således at den skaber mindst muligt problemer, og således at det af loven fremgår, hvilke krav man i medfør af loven kan kræve opfyldt. Mindretallet hilser derfor med glæde, at boligministeren som bilag vil optrykke de brandmæssige krav, som man ønsker skal opfyldes.

Mindretallet har stillet en række forslag til tydeliggørelse og klargørelse af lovforslagets enkelte paragraffer.

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet og med det af boligministeren under nr. 2 stillede ændringsforslag.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren, bortset fra ændringsforslag nr. 2, og de af venstresocialisternes medlem af udvalget stillede ændringsforslag.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) mener, at forslaget i mange henseender er for upræcist og i henseende til sikringskravene og til finansieringsformen er henholdsvis ubetryggende og uacceptabelt for lejerne.

Den manglende præcision gælder især sikringskravene og ansvarsfordelingen.

Sikringskravene er ikke en del af lovforslaget, idet det efter forslaget overlades til ministeren at udarbejde sådanne. Det udkast, der har været forelagt udvalget, er efter mindretallets opfattelse ganske utilstrækkeligt. Mindretallet har over for ministeren påpeget nødvendigheden af at inddrage krav, der har at gøre med tilkørselsmuligheder for stigevogne, pasage til springlagen m. v., men dette ligger som nævnt uden for den egentlige lovtækt.

Det forekommer ikke betryggende, når spørgsmål om mere præcise krav i så henseende under udvalgsarbejdet er blevet besvaret med, at myndighederne i forvejen har de nødvendige beføjelser. Kendsgerningen er, at hvis sådanne beføjelser allerede findes, så er de i hvert fald ikke taget i brug; og i det konkrete tilfælde med branden i Stengade har de pågældende myndigheder fralagt sig ethvert ansvar netop med henvisning til, at de med den gældende lovgivning manglede beføjelser til at foretage sig noget.

Det må også karakteriseres som – i bedste fald – manglende præcision, når der ikke i forslaget er sat nogen frist for, hvornår kravene skal være opfyldt, undtagen for det mindretal af tilfælde, som falder ind under § 2 eller § 3.

Det er uklart, hvilke ejendomme der er omfattet af § 3 og dermed af § 7 og af de særlige finansieringsbestemmelser i § 11. Ifølge bemærkningerne til § 3 drejer det sig om »beboelsesbygninger, der er eller kunne have været omfattet af et forbud i medfør af boligtilsynsloven«, hvilket i det mindste dækker alle bygninger, som er kondemnabile i gruppe 1 a. Selve lovtæksten derimod taler om bygninger, som »er eller må forventes at blive« kondemneret. Der er imidlertid en betydelig forskel på, hvad der er kondemnabelt og hvad der kondemneres. Det skønnes, at mindst 15.000 boliger er kondemnabile med en benyttelsesfrist på mindre end 6 år uden at ville blive kondemneret med benyttelsesforbud inden for 6 år efter lovens ikrafttræden. For disse mindst 15.000 boliger er der således uklarhed med hensyn til administrationen og finansieringen af brandsikringen. Det forekommer rimeligt at lade § 3 omfatte alle beboelsesbygninger, som er kondemnabile i gruppe 1 a, uanset om de er eller forventes at blive kondemneret; men hvis § 3 skal tolkes sådan, så bliver til gengæld bestemmelserne i § 11, hvorefter det er muligt i disse